

Arrest

nr. 28.329 van 4 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 1 juni 2009 en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 1 juni 2009, beiden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum .

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van donderdag 4 juni 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op donderdag 4 juni 2009 om 14 uur 30 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CASTIAUX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 X, van Ivoriaanse nationaliteit, en in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust), werd op 1 juni 2009 om 14.00 uur door de grenscontrole aangehouden en ondervraagd over haar reisdoel. Op 1 juni 2009 om 16u10 wordt zij in kennis gesteld dat haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3° en artikel 3, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat zij niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken en omdat zij niet in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen.

1.2 Om 17u05 wordt de grenspolitie in kennis gesteld dat de moeder van verzoekster, D.M. op de luchthaven aanwezig zou zijn. De zaak wordt heropend doch na onderzoek blijkt de onder punt 1.1 vermelde beslissing gehandhaafd. Dit is de eerste beslissing.

1.3 Dezelfde dag wordt verzoekster in kennis gesteld van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De eerste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

(…) Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (artikel 3, eerste lid, 4°)”

De tweede beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 74/5, §1,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelinge, ingevoegd door de wet van 18 juli 1991;

Overwegende de dat de persoon die verklaart te heten S.M. (verzoekster) geboren te YOPOUGON, op 08.03.1987, van Ivoriaanse nationaliteit,

Met toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven,

Overwegende dat de terugrijving van S, M (verzoekster) niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de terugrijving zo snel mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaatsom de terugrijving te waarborgen.

In uitvoering van bovengenoemd artikel 74/5, §1,1° van de wet van 15 december 1980, wordt besloten om betrokkene vast te houden te Brussels Airport - INAD's centrum in internationale zone (…)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

2.1 Voor zover verzoekster tevens de schorsing van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats vordert, wordt erop gewezen dat artikel 71 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet, zoals overigens uitdrukkelijk in de tweede bestreden beslissing staat vermeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve in deze niet bevoegd.

2.2 Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. De verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

De Raad stelt vast dat aan deze vereiste is voldaan nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat een repatriëring is voorzien op 6 juni 2009 en bijgevolg een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen. Verzoekster heeft tevens de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift door reeds twee dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing een vordering in te leiden.

2.3 Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat de verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (R.v.St, nr. 100.400, 26 oktober 2001). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St., nr. 107.797, 12 juni 2002).

2.4 Verzoekster voert aan dat zij haar reisdoel, dat een familiaal en professioneel aspect heeft, niet zal kunnen realiseren indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd omdat zij geen nieuwe reis meer zal kunnen organiseren binnen afzienbare tijd gelet op de kosten en de moeilijkheid om een visum te bekomen. Zij hoopt haar familie te zien en stelt dat het verbod om hen te ontmoeten niet in geld kan worden geëvalueerd. Zij besluit dat een schorsing van de bestreden beslissing haar in de mogelijkheid zal stellen om haar familie te ontmoeten en haar contacten te realiseren.

Voor zover verzoekster wijst op het feit dat zij geen nieuwe reis meer zal kunnen maken omwille van de kosten wijst de Raad erop dat een financieel nadeel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vermits verzoekster ingeval de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden een schadevergoeding zou kunnen vorderen voor de geleden schade. Verder beweert verzoekster dat haar nadeel eveneens bestaat in het feit dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om haar familie te ontmoeten. De Raad wijst er in deze op dat verzoekster tijdens haar ondervraging door de grenspolitie met geen woord gerept heeft over familie in België of Frankrijk. Waar zij thans een document voorlegt van D.M. kan de Raad enkel vaststellen dat uit niets blijkt dat deze dame de moeder is van verzoekster. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat ook geen melding werd gemaakt van het verblijf van haar moeder in Frankrijk of van het feit dat

haar moeder in Frankrijk regelmatig verblijf zou hebben terwijl haar wel de vraag werd gesteld of zij familie had in het Schengengebied. Voor zover verzoekster gewag maakt van het feit dat zij ook van de gelegenheid gebruik wil maken om contacten te leggen voor haar handel in haar land van herkomst merkt de Raad op dat dit niet als reden werd opgegeven als reisdoel bij haar ondervraging door de grenspolitie. Deze bewering in verzoeksters verzoekschrift wordt niet in het minst gestaafd en is allerminst geloofwaardig nu verzoekster een verblijf heeft voorzien van 7 dagen en zij niet toelicht op welke wijze zij in die korte periode contacten zal leggen.

De Raad benadrukt dat de in de bestreden beslissing weerhouden grond tot teruggedrijving rechtstreeks voortvloeit uit het Schengen-akkoord en dat het de bedoeling is dat de grenscontrole, zoals in casu, kan nagaan wat het doel is van de reis van de vreemdeling en welke zijn verblijfsomstandigheden zullen zijn. Indien er, zoals in dit geval, twijfels bestaan over de werkelijke bedoelingen van de reiziger, moet de vreemdeling zijn verblijf en de omstandigheden ervan kunnen staven met relevante documenten, zoals bijvoorbeeld private of professionele uitnodigingsbrieven, hotelreservaties of precieze adressen en moet hij in ieder geval in staat zijn om klaar, duidelijk en precies uit te leggen wat het doel is van zijn reis, wat in casu niet het geval is. Daarenboven blijkt dat verzoekster niet ontkent dat zij slechts in het bezit is van 105 euro, hetgeen niet toereikend is indien verzoekster, zoals zij beweerde naar België is gereisd voor toeristische doeleinden, slechts voor twee dagen had gereserveerd in een hotel in Brussel en voorhoudt zich te zullen verplaatsen met een taxi.

2.4 Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en negen door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M.-C. GOETHALS.